

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: _____

Cím: *Az ünnepelő Budapest*

Forrás: *Újság*

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

394.5

Hely

Idő

"1929"

Személy

Az ünnepelő Budapest

Lesz az még úgy is, hogy Szent István hetében itt látjuk Budapesten a világ minden nációnak tipikus alakjait, nemcsak a magyar városok és falvak gyönyörű szál embereit. Nemzetközi ábrázata lesz majd a fővárosnak, ha ugyan elképzelhető, hogy az idegenek minden átforgató erejük mellett is kiforgassák Budapestet legjellegzetesebb énjéből, amikor a magyar falu rányomja markáns bélyegét. Magyar színe, magyar levegője lesz akkor is az ország fővárosának, sőt minél inkább fenyegeti majd a veszedelem, hogy az idegenek elhomályosíthatják ezt a kivételes jelentőségű nemzeti eseményt, annál elemibb erővel mozdul majd meg az ország, hogy minden idegen benyomást elhomályosítsa és a letompító színek és semlegesítő hatások ellen is reáerőszakolja mindenre és mindenkre, hogy ez az ezeréves Magyarország üserejű népének ölelkezése a dicsőséges multtal és a feléje mosolygó boldogságos jövővel.

Ma még messze vagyunk a veszedelemtől, hogy az idegen népek inváziójában elmerüljön a nagy nap nemzeti jellege. S a hivatalos Magyarország részéről talán azért történik oly kevés ennek az ünnepnapnak népszerűsítésére. Még nem jönnek százezrével az idegenek, tehát a kevés is elég, hogy magyarnak lássék az, ami magyar. De talán tévedünk, amikor ilyen okoskodást vélünk látni a hivatalos Magyarország lemérsékelt aktivitása mögött. Nem lehetetlen, hogy a hivatalos Magyarország nem vet súlyt se idegenre, se benszülöttre s ezért

oly lanya a Szent István napi hivatalos propaganda külföldön és Magyarországon. S ha a hivatalos erők megmozdulása nélkül is száz-ezrek zarándokolnak fel Szent István ünnepére a vidékről, alig képzelhető el, hogy mivé terebélyesednek ez a nap, ha az állam azzal az áldozatkészséggel buzgólkodnék az ünnep sikere mellett, mint Budapest közönsége.

De hagyjuk a panaszkodást! Bizzunk abban, hogy máshogyan lesz és örvendjünk annak, hogy így is elragadóan szép ma az ország fővárosa. Szeretet sugárzik a szemekből, amelyek ránk tekintenek s ezen a napon érezzük, hogy mennyire nem állja meg helyét a vád, hogy az ország és ország fővárosa idegenek egymáshoz. Minden arc azt mondja, hogy e város közeli rokonának érzi magát s így is jöttek hozzánk látogatóba, mint rokonok a rokonhoz, gyermekek a szülőikhez. A dolguk, hivatásuk máshová köti őket, de egyszer egy évben fel kell jönniök látogatóba, a szeretetük parancsolja és a szívük idehúzza. És van-e szebb, mint az olyan arc, amelyen a szeretet melege mosolyog s van-e meghatóbb, mint az olyan város, ahol a szívek egymás felé dobognak? Egyetlen nagy család ma ez a város és az egységességéből könnyű levezetni, hogy mi forraszthatná elválaszthatatlanul össze a nagy család szerteszórt tagjait. Adjatok nekik egy eszmét, amelyben higgyenek. Valamit, amiért lelkesedjenek és amiből ki ne ábránduljanak. Valamit, ami szimbólum és valóság, hid a multból a jövőbe. Szent István neve kimeríti mindezt. És akik igazán fel-

ismerték annak nemzeti szükségességét, hogy az ország milliói egy nagy egységgé forrjanak össze, dolgozzanak minden erejükből azon, hogy Szent István neve ragyogjon a mai egünkön oly fényesen, hogy megmutassa mindenkinek az irányt, amely Budapest felé vezet.

1929. évi. 20. — 8891